

תינוקת פרק עשירי גדה

עא.

עין משפט נר מצוה

א ב מ ו פ ט כ ז ח טו כט
 טממא משכז וטממא
 הלתי פמט עין ולב
 כ ג מ ו פ ט כ ז ח טו כט
 טממא משכז וטממא
 מה הליז קטן מיתיה לה
 כ ג ד מ ו פ ט כ ז ח טו כט
 טממא משכז וטממא
 ס ד ה מ ו פ ט כ ז ח טו כט
 טממא משכז וטממא

תום הרא"ש

אלא טעמא דב"ש כדתיב
 בראשונה כ"י תימא
 דמשמע דרך ברייתו ב"ש
 היא ובמור' קטן מיתיה לה
 בהדי שאר בראשונה
 דקאמר בראשונה היו
 מוליכין לבית האבל כ"י.
 בראשונה היתה הוצאת המת
 קשה לקרוביו כ"י.
 ובתוספתא קתני להו
 לכולהו בהרי הדרי ומשמע
 דק"ל הכי כוון שהתקינו
 למסוף. ואומר ר"ת ברייתא
 דהכא איירי בבליים שהיו
 עליה סמוך למיתה דמדורו
 ב"ה דאורי' יש להם טומאת
 זביה. ולפיכך דמתניין
 קיימא ארשא דקתני גדה
 טממא באבן מטמא עד
 שימוק הבשר ודך חומרא
 מוקמי ב"ש בכל הנשים.
 וב"ש פליגי עלייהו בהא.
 והכי מיתיה מתן ברייתא דכי
 היכי דתקינו חכמים על כל
 בודים סמוך למיתה משום
 כבוד זבין חיים הי"נ תקינו
 דכל הנשים (במחמירות) [מטמאות]
 באבן מטמא. או א"י הכי
 קתני בראשונה היו נוהגין
 כ"ה לבטוף התקינו
 כ"כ: כ"כ: פקדו מקומו טמא.
 וזמיה חיפוק לי בלא טעם
 דמקור שהיו נכבדים. וצ"ל
 שמתחילת טומאת מקור חשיב
 כדם גדה אע"פ שנעקר
 ממנה משמחה ומטמאה
 כמש"א בידן דם גדה ובעין
 החרדל: טבילל דר' יהודה
 כבד באהל נמי מטמא. הא
 סבר דא"ר יוסי אינו מטמא
 באהל א"כ מייירי שנעקר
 הדם מחיים: דר"ח ספיקו
 נהור. ולא החמירו בו
 חכמים לעשות אותו דם
 תבוסי כיון דשמו יצא כולו
 מחיים. ורש"י פירש
 ממנו רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין
 לא פסק ספק רובו מחיים בו. ורבינו
 שמואל כתב דלא איתפרש ומפרש
 ר"י ועדיין לא פסק הדם משמת ואשר
 הולך ורצה עד שיהא רביעית שלמה
 ואף ע"ג דהשתא ליכא אלא רובו
 לאחר מיתה לגורו אטו כולו מדין
 דם תבוסי אכל כשראינו כשפסק
 משמת לא גזרו עליו דין דם תבוסי
 כי זודאי לא יכא רביעית לאחר
 מיתה צמה שילא אחרי כן ודמו
 מטפטף לגומא (שמת) מספקא ליה
 לר"י אי צעי רבי יהודה ועדיין לא
 פסק כרצון וטיפה של מיתה לאו
 דוקא אלא הכי קאמר ומה שיטפטף
 לאחר מיתה אינו מתבטל ראשון
 ראשון אלא מנטרפין כולן עד שיהא
 צו שיעור לטמא ולרצון מנטרפין
 ט' דראשון ראשון בטל או דילמא לא
 רבי יהודה אומר שאני אומר טיפה של מיתה עומדת לה על העץ האם ירדה למטה הוא מטמא רבי
 יהודה אע"ג דאין דרך לעמוד על העץ אלא מעט ורצון דקאמרי ראשון ראשון נפסק רבותא קאמר אפילו לא פסק כיון דאינו אלא מטפטף
 ראשון ראשון בטל והר"ר יהודה בן ה"ר י"ט מפרש ועדיין לא פסק פירוש מלהיות שומת אילו היה מטפטף היה טהור דראשון ראשון
 בטל וחכמים דבתי הכי היינו תנא קמא דמפרשי טעמיהו אמאי פליגי אדרבי יהודה מפני שראשון ראשון נפסק וכן נמי ר' יהודה צמר הכי
 מפרש טעמא אמאי פליגי אדר"ש שאני אומר טיפה של מיתה עומדת על העץ ור"ת מפרש ועדיין לא פסק שאחר שנודע לנו שמת ראינו
 שלא פסק וזודאי איכא מיעוט לאחר מיתה כדמפרש ואילו ספק רוצא מחיים ספק מיעוט כו' ואתא לאפוקי מתנא קמא דאמר אפי' היכא
 דאיכא לספוקי שמה יכא כולו מחיים טמא: וד'מנו מטפטף ג'גומא. רבי יהודה נקט גומא משום שהזכיר טפטף שיהא יחד ומנטרף
 דבלאו גומא אינו מתעבד יפה אלא נוטף כאן וכאן אכל רבי שמעון דנקט שומת אפילו בצרף מתעבד יפה:

ויקדש עצמו בשעת תשמישו אמרו הרבה
 עשו בן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי
 שהבנים שלו שנאמר הנה נחלת ה' בנים
 שבר פרי הבטן מאי קא משמע לן דהא בלא
 הא לא סגי מאי שבר פרי הבטן א"ר חמא
 ברבי חנינא בשכר (6) שמשוהין עצמן בבטן
 כדי שתזרע אשתו תחילה נותן לו הקב"ה
 שבר פרי הבטן: ביה שמאי אומרם [וכו']:
 מאי טעמיהו דבית שמאי אי נימא משום
 דכתיב ונתחלחל המלכה (7) ואמר רב אלמד
 שפרסה גדה הכא נמי אגב ביערותא
 דמלאכא דמותא חזיא והאנן תנן (8) שחרדה
 מסלקת את הרמים הא לא קשיא פחדא
 צמית ביערותא מרפיא אלא הא (9) דתנן
 ב"ש אומרם כל האנשים מתים זבין וב"ה
 אומרם אין זב אלא מי שמת זב (10) אקרי כאן
 מבשרו ולא מחמת אונסו אלא מעמא דב"ש
 כדתניא (11) בראשונה היו מטבילין בליים על
 גבי גדות מתות והיו גדות חיות מתביישות
 התקינו שיהו מטבילין על גבי כל הנשים
 מפני כבודן של גדות חיות בראשונה היו
 מטבילין על גבי זבין מתין והיו זבין חיין
 מתביישין התקינו שיהו מטבילין על גבי
 כל האנשים מפני כבודן של זבין חיים:
מתני' "האשה שמתה ויצאה ממנה רביעית
 דם מטמאה משום כתם (12) ומטמאה באהל
 רבי יהודה אומר אינה מטמאה משום כתם
 מפני שנעקר משמתה ומודה רבי יהודה
 ביושבת על משבר ומתה ויצאה ממנה
 רביעית דם שהיא מטמאה משום כתם אמר
 רבי יוסי לפיכך אינה מטמאה באהל: **גמ'**
 מכלל דתנא קמא סבר אף על גב דנעקר דם
 משמתה מטמאה משום כתם אמר (רבי)
 זעירי (13) מקור מקומו טמא איכא בינייהו:
 ומודה רבי יהודה: מכלל (14) דתנא קמא סבר
 באהל נמי מטמא אמר רבי יהודה דם תבוסי
 איכא בינייהו דתניא "איזהו דם תבוסי פירש
 ר"א ברבי יהודה הרוג שיצא ממנו דם בין
 בחייו בין במותו ספק בחייו יצא ספק במותו
 יצא ספק בחייו ובמותו זהו דם תבוסי וחכמים
 אומרם יברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו טהור
 אלא איזהו דם תבוסי הרוג שיצא הימנו
 רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא פסק ספק
 רובו בחייו ומיעוטו במותו ספק מיעוטו בחייו
 ורובו במותו זהו דם תבוסי רבי יהודה אומר
 והיה מוטל במטה ורמו מטפטף לגומא טמא
 מפני שהטפה של מיתה מעורבת בו וחכמים

ויקדש עצמו. לשמש זניעות: שמהין. להזיל את הזרע: פחדא
 לביים. לאגת יראה כי הא מפני פחד כרכוס והגיע שעת וסמה
 ולא בדקה טהורה שהחרדה מסלקת הדמים: זיעפותא. הנהלות
 פתאום שאדם רואה או שומע נזהל
האנשים. הממים מחוקקין להו כוזין
 סמוך למיתתן ואי טעמיהו דב"ש
 משום זיעפותא דמלאך המות זכרם
 היכי מטמאו הא זכר אינו מטמא
 צאונם דקרינן ציה מצטרופי ולא מחמת
 אונסו: **אלא טעמיהו דב"ש.** מדרבנן
 משום כבוד זבין התקינו שיהו
 מטבילין כלים של סמוך למיתה אף
 על פי שלא נגעו בהם לאחר מיתה:
ונליסין. אף הכלים של קודם למיתה:
מכזישיין. שאפילו צמיתתן הם
 משוין מכל אדם: **במתני'** **טמא**
משום כספ. דם גדה צמיתו דאי
 משום טומאת מת לא מטמא אלא
 צרביעית: **ומטמא צאהל.** אם כל
 הצרביעית יחד: **שמתמאה משום כספ.**
 שנעקר מחיים: **גמ'** **לס"ק** מקור
מקומו טמא. הילכך אף על גב
 שנעקר לאחר מיתה מטמא צנדות
 מפני שהיה צמקור מחיים ואע"ג
 דלאחר מיתה לאו רואה היא: **צאהל**
נמי מטמא. צמיתה. הרי יוצא מחיים:
דס תבוסי איכא צניייהו. לר' יהודה
 הואיל וספק הוא ספק אם נעקר
 כולו מחיים ספק אם נעקר מקומו
 לאחר מיתה הוה דם תבוסי
 ומדרבנן מטמא צאהל דמדאורייתא
 עד שתהא רביעית לאחר מיתה ור'
 יוסי סבר האי לאו דם תבוסי הוא
 דכיון דכורעת לילד הוא כולו נעקר
 מחיים: **איזהו דם תבוסי.** דלאמרינן
 צמירקין דלעיל (דף סג:) דטומאתו
 דרבנן: **צניין ובמותו.** שהתחילה
 הצרביעית לאלת מחיים ספק כולו
 מחיים ספק כולו צמותו זהו דם
 תבוסי וטמא מדרבנן צאהל כדאמר'
צמירקין דלעיל [סג:] דם תבוסי דרבנן:
וחכ"א. זה אינו הוהיל ואיכא
 לספוקי שמה כולו צמותו הוה ליה
 ספק טומאה דאורייתא צה"י וספקו
 טמא: **אלא איזהו דם תבוסי.**
 דטומאתו מדברי סופרים: **הרוג שילא**
כו'. דפשיטא לן ללא נפיק מיניה
 רביעית שלמה לאחר מיתה. וספק
 רובו מחיים כו' רבותא אשמועינן
 דאע"ג דמספקא לן אי רובו מחיים
 גזר עליה טומאה ומיניה אי הוה נמי
 רוצא לאחר מיתה אין טומאתו מן
 התורה דרביעית שלמה דמת
 צעינן ומיניה אי הוה פשיטא
 לן דרוצא מחיים לא גזרו עליה:
שראשון
הרוג שיצא ממנו רביעית דם
מפני שהטפה של מיתה

(א) געיל לאן: (ב) טוטה כ:
 מגילה טו, (ג) עיל לנו. טוטה
 כ: (ד) ג'יל דמילא, (ה) געיל
 לה. וט"ק, (ו) תוספתא פ"ט
 ה"א מ"ק פ"ג: (ז) חולין פ"ג:
 (ח) געיל טוטה, (ט) ג'יל
 מכלל דר"י סבר. רש"י,
 (י) תוספתא דלהלנת פ"ד
 ה"ו ע' אהלת פ"ג מ"ה
 וממה ה"ש הא דמיתיה הא
 מבייתא וזיקת מתני'
 (כ) ויקרא טו, (כ) ורביעית
 ח: (ל) ג'יל דמילא, (מ)
 ג'יל דמילא ומה שמה על
 זה מפ"ב מ"ה דלהלנת, (נ)
 ר"מ מ"ו וצ"ל טמא,
 (ס) ג'יל דמילא, (ז) חולין פ"ג
 (ע) ג'יל דמילא, (ח) חולין פ"ג
 רואה אור השלם

תורה אור השלם

1. דהה נחלתן בנים שקבר פרי הקטן: תהלים כגו ב
2. ותבואה גזרות אקטר וקסיקיה וגינדי לה ותחלחל המלכה מאד וישלחו בגדים לכהן את קרבני הקטיר שכן מקומו ולא קבל:

סאהר ד ד

מוסף רש"י

ותחלחל. מתמסק חלל
 גופה (מגילה טו). שחרדה
 מאלקת את הדמים.
 דקמי היע שעת וסמה ולא
 בדקה טהורה. מפני שמה
 צומט ג' ר"ת אומר אם
 היכה צמחה והגיע שעת
 וסמה ולא בדקה טהורה. על
 דקה אחי קן ומלאכה
 טהורה. ולא אמר אורח צומט
 ג' שחרדה מסלקת את
 הדמים (טוטה כ). פחדא
 צמית. דלמה שיהיה אלא
 פתאום אלא דזמנת שמה יצא
 אורח טהורה. זומא את
 המקור מלהויל דם. ואפילו
 כשעת וסמה (פסחים
 ביערותא. הנהא פתחא
 כנון ו שלל היכה חרדה עד
 עכשיו ופתאום היא מרגשת
 בצמיה וכן לאחר שצאה לה
 שומת מרדכי פתאום,
 מרפיא. הדמים פתח את
 המקור (טו). מבשרו. ממה
 אביו ומתוקף יצו כבודות
 על גבי גדות מרות.
 הכלים שנשמחו ביה כערין
 בחיים שנשמחו צניעיתן.
 אביו ומתוקף יצו כבודות
 שהנה מממאה צניעית
 אלא וכלס (מ"ב כו). והיו
 גדות חיות מתביישות.
 שעינן ביה מה שאין מקור
 נשאר ממות (טו). וספק
 מקומו טמא. וכל דם הא
 דרך שם ואפילו אינו דם, והיו
 חיי אב טומאה לעמא דאם
 טומאת ערב. ולא נעשה
 צניעות טמא (ע"פ טו).